

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาสัมฤทธิ์ผลความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจเรื่องทีอ่าน ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์ และความเข้าใจเรื่องทีอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) โดยมีสมมติฐานในการวิจัยว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์สูงจะมีความสามารถในการเข้าใจเรื่องทีอ่านสูงด้วย

ตัวอย่างประชากร

เป็นนักเรียนชายหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลายของปีการศึกษา 2514 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ซึ่งจัดแบ่งการสอนภาษาอังกฤษเป็นหมู่ตามระดับความสามารถ จำนวน 158 คน

วิธีดำเนินงาน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบทดสอบที่สร้างขึ้นเอง 2 ชุด คือแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ และแบบทดสอบความเข้าใจเรื่องทีอ่าน อย่างละ 60 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เพื่อนำคะแนนมาใช้เป็นเกณฑ์ในการทดสอบความสามารถ แบบทดสอบชุดที่ 1 ใ้ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ .856 แบบทดสอบชุดที่ 2 ใ้ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ .911 แบบทดสอบทั้งสองชุดนี้อยู่ในเกณฑ์ง่าย แต่มีอำนาจจำแนกสูง

การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนดังกล่าวมาแล้วนั้น เพื่อนำคะแนนมาวิเคราะห์ในเรื่องความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ด้วยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย หาค่าคะแนนความสามารถในการเข้าใจเรื่องทีอ่าน โดยการหาตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์จากจุดกลาง หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านโดยหาค่าสัมประสิทธิ์

แห่งสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ควบคู่การอาศัยตารางการกระจาย (Scattered diagram) เนื่องจากตัวอย่างประชากรจริงเรียนภาษาอังกฤษโดยมีการแบ่งหมู่ตามระดับความสามารถ (Ability grouping) ผู้วิจัยจึงเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเข้าใจคำศัพท์ของนักเรียนแต่ละหมู่ด้วยการนำแบบทดสอบมาวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ใช้ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แล้วทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละหมู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé's Multiple Comparison on Treatment Means)

ความเข้าใจในการอ่าน คำเนิการวิเคราะห์เช่นเดียวกันกับการวิเคราะห์เรื่องความเข้าใจคำศัพท์ กล่าวคือ ผู้วิจัยเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในเรื่องความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนแต่ละหมู่ด้วยการนำแบบทดสอบมาวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ใช้ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แล้วทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละหมู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffé's Multiple Comparison on Treatment Means)

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถของนักเรียนทั้งหมดในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์ได้คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) = 47.80 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 7.92 นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี กล่าวคือ มีนักเรียนที่มีความสามารถเหนือคะแนนเฉลี่ย 101 คน ต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ย 57 คน
2. จากการเสนอคะแนนของนักเรียนที่เก็บรวบรวมได้ทั้งหมดในเรื่องความเข้าใจในการอ่านชั้นสูงสุดของคะแนนตรงกับคะแนน 59 ซึ่งเป็นจุดกลางอยู่ ณ ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 87
3. ค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่าน = 0.801 มีนัยสำคัญที่ .05 อยู่ในระดับสูง แสดงว่านักเรียนคนใดคนหนึ่งได้คะแนนสูงหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์ก็จะได้คะแนนสูงหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในเรื่องความเข้าใจในการอ่านด้วย และจะมีนักเรียนส่วนน้อยที่มีลักษณะไม่เป็นไปตามนี้

4. สัมฤทธิ์ผลในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์ของนักเรียนแต่ละหมู่แตกต่างกัน
จึงทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละหมู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ
พบว่า

4.1 นักเรียนที่มีความสามารถไม่แตกต่างกันคือหมู่

A กับ B

B กับ C

B กับ D

C กับ D

D กับ E

4.2 นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันเรียงจากมากไปหาน้อยคือหมู่

A กับ E

B กับ E

A กับ D

C กับ E

A กับ C

5. สัมฤทธิ์ผลในเรื่องความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนแต่ละหมู่แตกต่างกัน
จึงทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละหมู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ
พบว่า

5.1 นักเรียนที่มีความสามารถไม่แตกต่างกันคือหมู่

A กับ B

A กับ C

B กับ C

B กับ D

C กับ D

D กับ E

5.2 นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันเรียงจากมากไปหาน้อยคือหมู

A กับ E

B กับ E

A กับ D

C กับ E

จากที่กล่าวมาแล้วชี้ให้เห็นว่า โดยเฉลี่ยแล้วเมื่อหมูใดมีสัมฤทธิ์ผลในการเข้าใจ คำศัพท์แตกต่างหรือไม่แตกต่างกับหมูใด ก็มีสัมฤทธิ์ผลในเรื่องความเข้าใจในการอ่าน แตกต่างหรือไม่แตกต่างกับหมูนั้น ๆ ด้วย นอกจากนี้หมู A กับ C กล่าวคือ หมู A กับหมู C มีความแตกต่างกันในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์ แต่ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องความเข้าใจในการอ่าน

ขอเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครู

1.1 การเตรียมบทเรียน ครูผู้สอนควรได้รับความคิดรวบยอด (Concept) ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเตรียมบทเรียนเรื่องคำศัพท์อย่างถูกต้อง โดยพิจารณาว่าในแต่ละครั้ง จะสอนคำจำนวนเท่าใด เป็นคำศัพท์ชนิดใดบ้าง ตลอดจนคาดการณ์ล่วงหน้าว่า เมื่อสอน คำศัพท์นั้น ๆ จะเกิดปัญหาแก่นักเรียนอย่างไรบ้าง ดังตัวอย่างที่ได้จากผลการวิจัยพบว่า คำบางคำมีเสียงเหมือนกัน ตัวสะกดต่างกัน และความหมายต่างกัน เช่น weak กับ week ถ้านักเรียนจำได้ไม่แม่นยำแล้วก็นำคำทั้งสองคำนี้ไปใช้อย่างสับสนได้ หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง watch กับ clock จักว่าเป็นคำที่เป็นปัญหาแก่นักเรียนไทย กล่าวคือ ความหมายใน ภาษาไทยเรามักจะเรียกรวม ๆ กันว่า นาฬิกา โดยที่มีความเข้าใจกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟังว่าหมายถึงนาฬิกาชนิดใด แต่ในความหมายภาษาอังกฤษคำว่านาฬิกามีถึง 2 คำ ซึ่ง ผู้พูดหรือผู้จะสื่อความหมายจะต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้และเลือกใช้ให้ถูกต้องกับสถานการณ์ หนึ่ง ๆ

บทเรียนเรื่องความเข้าใจในการอ่าน ครูควรเตรียมบทเรียนให้สอดคล้องกับคำศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนรู้ไปแล้ว โดยนำเอาคำศัพท์เหล่านั้นมาผูกเป็นเรื่องราวสั้น ๆ ให้นักเรียนอ่านเพื่อจับใจความเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเข้าใจคำศัพท์นั้นได้ดียิ่งขึ้น แทนการจดคำศัพท์ให้นักเรียนไปท่องจำเป็นคำ ๆ อย่างไรก็ตาม หมาย การจัดบทเรียนแบบเสริมทักษะความเข้าใจคำศัพท์ยังจะช่วยปูพื้นฐานในเรื่องทักษะการอ่านเพื่อจับใจความตั้งแต่เล็ก ๆ เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางในทางคนควาวิชาต่าง ๆ ต่อไปในอนาคต

1.2 วิธีสอน ครูควรจะได้ปรับปรุงวิธีสอนที่ช่วยให้เกิดประโยชน์แก่นักเรียนมากกว่าเดิม ไม่ควรให้นักเรียนจดคำศัพท์เป็นคำ ๆ แล้วให้นักเรียนไปท่องจำ ซึ่งเมื่อเวลานักเรียนจะนำคำศัพท์ไปใช้ในสถานการณ์จริง ๆ ก็ไม่สามารถทำได้ ควรสอนให้นักเรียนเข้าใจคำศัพท์ด้วยการให้คำศัพท์เหล่านั้นปรากฏในแบบสร้างที่นักเรียนเคยเรียนแล้ว

(Teaching Vocabulary in Context) จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ ได้อย่างแจ่มแจ้งจริง ๆ เมื่อนักเรียนเรียนไปสูง ๆ แล้วนักเรียนจะพบว่าคำศัพท์คำเดียวกันนี้เมื่อไปปรากฏในแบบสร้างแบบหนึ่ง ๆ จะมีความหมายไม่เหมือนกัน ดังนั้นครูจะได้ฝึกให้นักเรียนเรียนคำศัพท์ใน Context ให้เกิดความเคยชินตั้งแต่เริ่มแรก แทนการจำคำศัพท์ จดคำแปล แล้วนำไปท่องจำเป็นคำ ๆ

1.3 อุปกรณ์ที่ใช้ประกอบการสอน นอกจากจะใช้ของจริงแล้ว การใช้รูปภาพประกอบการสอนเป็นสิ่งสำคัญมาก ครูจะต้องใช้วิจารณญาณในการเลือกภาพ หรือวาดภาพอย่างมาก มิฉะนั้นแล้วจะทำให้เกิดความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ ไปอย่างผิด ๆ ได้ ให้นักเรียนจำไปอย่างผิด ๆ แล้วยากแก่การที่จะแก้ไขความผิด ๆ ของนักเรียนได้

1.4 การวัดผล การจัดทำข้อทดสอบคำศัพท์ ครูควรจะได้ทดสอบให้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่วางไว้ และควรจะได้ทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหา กล่าวคือ ควรจะได้ทดสอบความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์นั้น ๆ ในรูปประโยคต่าง ๆ ที่นักเรียนจะต้องพบในชีวิตประจำวัน ตลอดจนตัวสะกดของคำศัพท์นั้น ๆ ด้วย ควรจะได้เปลี่ยนแนวความคิดเดิมที่ว่า เมื่อต้องการทดสอบความสามารถนักเรียนในเรื่องคำศัพท์ก็โดยการให้นักเรียนมาท่องให้ฟัง หรือบอกคำบอกให้นักเรียนเขียนแล้วแปลเป็นคำ ๆ ไป ซึ่งไม่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในเรื่องนี้เท่าใดนัก

สำหรับข้อทดสอบในเรื่องการอ่านเพื่อจับใจความ ควรจะเป็นเรื่องราวที่เหมาะสมกับความสนใจของเด็กแต่ละวัย ความยาวของเรื่องควรดูให้เหมาะสมด้วย คำศัพท์และแบบสร้างต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบเป็นเนื้อเรื่อง ส่วนใหญ่ควรเป็นสิ่งที่เด็กเรียนมาแล้ว

ในกรณีที่มีการแบ่งนักเรียนตามระดับความสามารถ จากผลการวิจัยทำให้ได้ข้อเสนอแนะว่า การจัดทำข้อทดสอบสำหรับหมู่ A กับหมู่ B หมู่ C กับหมู่ D หรือหมู่ D กับหมู่ E แต่ละคู่อาจใช้ข้อสอบรวมกันได้ เพราะความสามารถของนักเรียนแต่ละคู่อันแตกต่างกันมากนัก

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารโรงเรียนหรือครูใหญ่

2.1 ควรจัดโครงการอบรมครูเกี่ยวกับเรื่ององค์ประกอบของภาษาอังกฤษเป็นเรื่อง ๆ ไป เช่น คำศัพท์ เพราะแต่ละองค์ประกอบมีเรื่องราวยุ่งยากและซับซ้อน เพื่อให้ผู้รับการอบรมได้เข้าใจและได้รับความรู้เพิ่มเติมจริง ๆ โดยการเชิญผู้เชี่ยวชาญด้านนี้มาให้ข้อเสนอแนะ

2.2 ควรสนับสนุนให้ครูสร้างเครื่องมือช่วยสอนในเรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะเรื่องการสอนคำศัพท์ และการสอนอ่านเพื่อจับใจความ (Reading Comprehension) ให้มากขึ้น จัดทำแบบฝึกหัด (Work Book) เพื่อส่งเสริมทักษะความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านเพื่อให้สอดคล้องกับหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษที่กระทรวงศึกษาธิการได้ระบุไว้ แทนการจัดหาหนังสือเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านซึ่งมีคำศัพท์ต่าง ๆ ที่นักเรียนยังไม่เคยเรียนมาให้นักเรียนเรียน

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

3.1 ทำการวิจัยเรื่องเดียวกันนี้ โดยการศึกษาแก่นักเรียนในระดับนี้ แต่ให้มีจำนวนประชากรจากหลาย ๆ แห่ง

3.2 ทำการวิจัยเรื่องเดียวกันนี้ แต่ศึกษากับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือมัธยมศึกษาตอนปลาย

3.3 ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน กับองค์ประกอบภาษาอังกฤษอื่น ๆ เช่น โครงสร้างไวยากรณ์ หรือโครงสร้างของเสียง เป็นต้น